

“Niet twijfelen, gewoon doen!”

Stage lopen op de dienst neonatologie. In België kan het niet, in Gambia wel. Dat gelukkig toeval ontdekte graduaatstudente Verpleegkunde Emmeke Witdouck (22) toen ze voor een stage in het Edward Francis Small Teaching Hospital koos. Covid-19 strooide wat roet in het eten – de stage werd noodgedwongen ingekort – maar vanaf dag 1 stak Emmeke in het ziekenhuis de handen uit de mouwen. “Ik heb er het maximale uitgehaald.”

Emmeke, waarom heb jij voor een buitenlandse stage gekozen?

Ik ben al lang getriggerd door buitenlandse projecten, zeker op andere continenten. Ik reis graag en wil veel van de wereld zien. Als verpleegkundige leek het mij verrijkend om een andere manier van leven en van werken te ontdekken. Mijn ouders stonden er ook achter, dus heb ik meegedaan aan de selectieprocedure.

Had je bepaalde doelen voor ogen?

Dat heb ik bewust zo weinig mogelijk gedaan. Ik had wel veel gelezen en opgezocht over Gambia en over het ziekenhuis, maar toch wist ik niet echt waar ik me aan moest verwachten. Ik wilde wel graag op de neonatologie staan. En dat was een meevaller. In België is dat als stagiair geen optie. Daar kon het wel. Het was vaak zwaar, maar enorm leerrijk. Daarnaast was het grootste doel om me goed te integreren. Ondanks de korte periode – door corona moesten we na 7 weken al terug naar huis – is dat absoluut gelukt. Met dank aan ons warm gastgezin. We werden behandeld als hun eigen dochters. We kookten voor elkaar, dansten samen op straat en gingen mee naar een echt Gambiaans trouwfeest.

Hoe zag je takenpakket eruit?

We mochten vanaf dag 1 meteen meedraaien. De eerste dag ben je wat terughoudend. Zeker in België stel je je wat afwachtend op. Daar kwamen we toe, mochten we meteen parameters nemen en een infuus steken.

Wat heeft je stage je vooral bijgebracht?

Op vlak van verpleegkundige technieken heb ik niet echt dingen bijgeleerd. Dat had ik eigenlijk ook niet verwacht. Ik heb wel leren werken met de middelen die er zijn. En steriel werken in minder evidente omstandigheden. Maar ik sta vooral sterker in mijn schoenen sinds mijn stage. Ik durf nu handelen in noodsituaties. Niet twijfelen, gewoon doen. In zulke gevallen is er geen tijd te verliezen. Daardoor ben ik sterk gegroeid als verpleegkundige.

Momenteel werk ik als thuisverpleegkundige. Daar vind ik dat zeker een troef. Als je bij iemand binnen gaat, weet je nooit wat je gaat aantreffen. Ik ben er van overtuigd, als er zich nu een noodsituatie voordoet, dat ik meteen op de gepaste manier kan en durf reageren.

Kon je je vlot aanpassen aan de leefwereld en de manier van werken?

Eigenlijk wel. Ik heb sowieso eigenlijk weinig problemen met me aanpassen aan nieuwe omstandigheden. Toen ik in Gambia aankwam, voelde ik me meteen thuis. En toen ik terug thuis kwam, was het alsof ik nooit was weggeweest. Net zoals hier liepen er open en geslotener mensen rond. In het algemeen is de bevolking er wel vriendelijk, zorgzaam en dankbaar. Dat helpt natuurlijk ook.

Zou je nog eens willen teruggaan?

Zeker weten! Ik heb nog bijna dagelijks contact met het gastgezin. Ik zou hen zeker nog eens

willen bezoeken. Als ik dan toch terug ga, wil ik het graag combineren met vrijwilligerswerk. Tijdens de stage leerde ik er een brandwondencentrum kennen. Een Nederlandse vrouw verzorgt er brandwonden met aloë vera. Dat trok meteen mijn aandacht.

Zijn er zaken die je, achteraf bekeken, anders zou aangepakt hebben?

Nog meer in gesprek gaan met de lokale verpleegkundigen misschien. Dat heb ik wel gedaan, maar ik zit achteraf nog met vragen. Waarom ze bepaalde dingen op een specifieke manier doen bijvoorbeeld. Sommige zaken zijn ook cultuurgebonden. Daar praten ze niet zo gemakkelijk over.

Welk hoogtepunt en welke tegenslag blijven je het meest bij?

De zwaarste, maar ook het mooiste moment, deden zich voor op de dienst neonatologie. Samen met mijn collega Laurence heb ik 4 baby's gereanimeerd. Helaas hebben we er geen enkele kunnen redden. Misschien nog zwaarder was dat de lokale verpleegkundigen zelfs geen poging gingen doen om die baby's te redden. Maar aan het einde van onze weken op neonatologie mochten we een premature baby met zijn mama mee naar huis sturen. Een mooie afsluiter van een moeilijke periode.

Waarom moeten andere studenten volgens jou voor een stage in het buitenland kiezen?

Ik vind het in de eerste plaats belangrijk voor je eigen ontwikkeling. Je moet verder kijken dan ons klein landje en je wereldvisie opentrekken. Bovendien is het de kans van je leven. Als je nog twijfelt: gewoon doen!